

Sygn. XXIV C 1098/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jacek Tyszka
Protokolant: protokolant sądowy Marek Dobrogojski

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2015 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy

z powództwa K. P.

przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. nie obciąża powoda kosztami procesu.

Sygn. akt XXIV C 1098/14

UZASADNIENIE

Pozwem z 3 października 2014 roku, uzupełnionym pismami z 4 listopada 2014 roku i 16 czerwca 2015 roku, K. P. wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie odszkodowania w kwocie 3.000.000 zł za bezprawne i bandyckie włamanie z policją w celu kradzieży mienia.

W uzasadnieniu powód wskazał, że 6 października 2004 roku, pod jego nieobecność, komornik pod pozorem eksmisji dokonał włamania do zamieszkiwanego przez powoda mieszkania. Komornik wiedział, że narusza prawo bowiem nie posiadał wymaganych dokumentów, zaś powód miał prawo korzystać z lokalu. Ponad 90% dobytku powoda pozostało zamknięte w mieszkaniu, do którego powód nie miał dostępu co pozwoliło zleceniodawcom komornika na dokonanie kradzieży. Powód wskazał, że podstawą dochodzonego odszkodowania jest bezprawne pozbawienie go mieszkania (k. 2 - pozew, k. 5, 37 - pisma).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa w W. kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując na upływ 3 letniego terminu na dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu czynu niedozwolonego. Pozwany wskazał także, że w sprawie nie ziszczyły się przesłanki w postaci bezprawnego działania, szkody powoda oraz istnienia pomiędzy nimi związku przyczynowego. Pozwany podkreślił, że przeprowadzający egzekucję w zakresie eksmisji z lokalu przy ul. (...) w

W. komornik działał zgodnie z przepisami prawa. Na marginesie pozwany zaznaczył, że w jego ocenie żądana w pozwie kwota odszkodowania jest całkowicie nieadekwatna do przedstawionych przez powoda okoliczności (k. 41-44 - odpowiedź na pozew).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego na wniosek stron Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Lokal nr (...) przy ul. (...) w W. był zajmowany przez najemcę M. L. oraz jej syna K. P. (bezsporne).

Wyrokiem z 8 maja 2000 roku, wydanym w sprawie II C 876/98, Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi w Warszawie nakazał M. L. opróżnienie i wydanie Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w W. lokalu mieszkalnego nr (...), położonego przy ul (...) w W.. Jednocześnie Sąd przyznał M. L. prawo do lokalu socjalnego (k. 51-52 - wyrok).

Pismem z 30 sierpnia 2002 roku wierzyciel Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w W. złożył do komornika sądowego rewiru II przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi wniosek o wszczęcie egzekucji poprzez eksmisję z przedmiotowego lokalu (k. 50 - wniosek).

Pismem z 7 listopada 2002 roku komornik zawiadomił M. L. o wszczęciu postępowania egzekucyjnego i wezwał ją do dobrowolnego opróżnienia i wydania lokalu (k. 57 - zawiadomienie).

Pismem z 11 lutego 2004 roku komornik został powiadomiony o przydzieleniu dłużniczce lokalu socjalnego nr (...) przy ul. (...) w W.. Pismem z 2 marca 2004 roku komornik wezwał dłużniczkę do dobrowolnego opróżnienia i wydania zajmowanego lokalu i przeniesienia się do przydzielonego jej mieszkania socjalnego (k. 66 - pismo, k. 67 - wezwanie).

Pismem z 31 sierpnia 2004 roku komornik ponownie poinformował dłużniczkę o wszczęciu egzekucji i wezwał ją do dobrowolnego wykonania obowiązku, zakreślając jej termin do 5 października 2004 roku. Zawiadomienie, pomimo dwukrotnego awizowania nie zostało przez dłużniczkę odebrane w terminie (k. 71-72 - zawiadomienie, k. 76 - kopia koperty).

W dniu 6 października 2004 roku komornik w obecności przedstawiciela wierzyciela, pracownika pomocy społecznej oraz funkcjonariuszy Policji dokonał przymusowego opróżnienia lokalu i wydania go wierzycielowi. Zgromadzony w lokalu dobytek został przekazany pod dozór. Przy przeprowadzaniu czynności obecna była dłużniczka, która odmówiła podpisania protokołu. Jego kopia została wydana dłużniczce (k. 82-84 - protokół).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, które uznał za wiarygodne bowiem ich prawdziwość nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony.

Sąd oddalił zgłoszone przez powoda, w piśmie z 13 października 2015 roku, wnioski o przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci notatek osobistych policjantów obecnych 6 października 2004 roku oraz potwierdzenia odbioru przesyłki zawierającej wezwanie komornika z 31 sierpnia 2004 roku lub zwrotki niepotwierdzającej odebranie tegoż pisma przez M. L.. W ocenie Sądu ich przeprowadzenie nie skutkowałoby ujawnieniem faktów istotnych dla rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo w niniejszej sprawie wynikało z art. 417 § 1 k.c., zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

W pierwszej kolejności należało rozważyć podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia. Powód domagał się odszkodowania za, jego zdaniem bezprawne, działania komornika podejmowane w ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego w przedmiocie eksmisji M. L. (matki powoda) z lokalu nr (...) przy ul. (...) w W.. Konkretnie chodziło o przymusowe opróżnienie lokalu i wprowadzenie wierzyciela w jego posiadanie, co miało

miejsce 6 października 2004 roku. Roszczenia odszkodowawcze mają charakter majątkowy. Zgodnie z regułą ogólną, wynikającą z art. 118 k.c. termin przedawnienia wynosi 10 lat, chyba, że przepis szczególny stanowi inaczej. Przepisem szczególnym w odniesieniu do roszczeń o naprawienie szkody wynikającej z czynu niedozwolonego jest art. 442¹ § 1 k.c., który przewiduje, że roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jak wskazano wyżej zdarzenie, z którym powód łączył powstanie po jego stronie szkody miało miejsce 6 października 2004 roku. Nie ulegało wątpliwości, że powód miał świadomość kim jest osoba, której działanie, w jego ocenie, skutkowało powstaniem po jego stronie szkody. Zauważyć bowiem należało, że w trakcie przeprowadzania czynności obecna była dłużniczka (matka powoda), z którą zajmował on lokal nr (...) przy ul. (...) w W.. Jako osoba zamieszkująca w lokalu powód, nawet jeśli nie dowiedział się o wykonaniu eksmisji w chwili jej przeprowadzania, musiał posiadać wiadomość o tym fakcie zaraz po tym zdarzeniu. Tym samym należało uznać, że powód posiadał wiedzę o eksmisji, jej przebiegu oraz osobach biorących udział w czynnościach egzekucyjnych na bieżąco. Powództwo w niniejszej sprawie zostało wniesione 3 października 2014 roku, a zatem po bezskutecznym upływie - 6 października 2007 roku - terminu przedawnienia.

W związku z wyrażoną przez powoda oceną, że dokonujący opróżnienia lokalu komornik dopuścił się przestępstwa wyjaśnić warto, że stosownie do art. 442 (1) § 2 k.c., jeżeli szkoda wynikła ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. O przedłużeniu terminu przedawnienia do dwudziestu lat - zdaniem Sądu - nie mogło być w okolicznościach sprawy mowy, gdyż komornik wykonujący na wniosek wierzyciela tytuł wykonawczy oparty na prawomocnym wyroku nakazującym opróżnienie lokalu nie popełnia przestępstwa. Nie ma przy tym znaczenia czy w toku postępowania egzekucyjnego doszło ewentualnie do uchybień proceduralnych, gdyż takie wady postępowania egzekucyjnego nie spełniają znamion żadnego przestępstwa. Nie było zresztą żadnych wskazań mogących świadczyć o zajściu błędów proceduralnych, w szczególności dotyczących powiadomienia dłużniczki, co sugerował powód, a czemu przeczyły znajdujące się w aktach niepodjęte przez dłużniczkę w toku egzekucji przesылki.

W świetle przedstawionych okoliczności stwierdzić należało, że pozwany skutecznie podniósł zarzut przedawnienia, co stanowiło wystarczającą przesłankę do oddalenia powództwa.

Niezależnie od powyższego wskazać trzeba, że powód w żaden sposób nie udowodnił zasadności dochodzonego roszczenia. Zgodnie z wynikającą z art. 6 k.c. regułą rozkładu ciężaru dowodu, powód obowiązany był wykazać istnienie okoliczności, na podstawie których możliwe było stwierdzenie, że bezprawne działania pozwanego doprowadziły do powstania szkody oraz ustalenie jej rozmiarów. W niniejszej sprawie powód złożył jedynie dwa wnioski dowodowe, które jednakże nie mogły stać się podstawą ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia. Poza tym powód poprzestał jedynie na ogólnikowych twierdzeniach przytoczonych w pozwie i pismach procesowych. Z kolei z przedłożonych przez pozwanego dowodów w postaci kopii dokumentów z akt postępowania komorniczego nie wynikało, by przy przeprowadzaniu czynności komornik dopuścił się jakichkolwiek bezprawnych działań, które mogłyby skutkować powstaniem po stronie powoda szkody. Mienie znajdujące się w lokalu, wobec odmowy odebrania go przez obecną przy eksmisji dłużniczkę, zostało oddane pod dozór.

Ostatecznie stwierdzić należało, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie i podlegało oddaleniu, w związku z czym Sąd orzekł jak w punkcie 1. wyroku.

Powód przegrał niniejszą sprawę w całości co w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach powinno skutkować zasądzeniem od niego kosztów poniesionych przez stronę pozwaną na jej rzecz. Mając jednakże na uwadze trudną sytuację materialną powoda oraz charakter zgłoszonego roszczenia, uznać należało, że w niniejszej sprawie zachodził przypadek szczególnie uzasadniony, o jakim mowa w art. 102 k.p.c. Mając na uwadze powyższe Sąd nie obciążył powoda kosztami postępowania pozwanego, orzekając jak w punkcie 2. wyroku.